

ILI SU TO SAMO ISKRE NEKIH PLAVETNIH VREMENA

Sedela je na ivici prozora tetkine drvene kuće. Po vratu je osećala topli dah vetra koji diše i povremeno je ljubi po obrazima.

Taj njen boravak na prozoru je bio pravi ritual. Prva stvar koju bi uradila kada se probudi. Prozor i iščekivanje. Bilo je to isto kao kada ljudi redovno odlaze na pristanište da dočekaju brodove. Dolaze redovno ali nikoga ne čekaju. Nije to ni bilo tako važno jer je njena radoznalost kao lišćem prekrivala sva njena nadanja. Otkrivala je i tajnu ulice.

Nogama je jedva dodirivala daščani pod. Vrhovi drveća su stidljivo virili.

Deo neba nudio se pogledu. Iz svoje sobe, na prvom spratu, gledala je i sunce kako zalazi. U borbi rumene svetlosti, zraci zalazećeg sunca, purpurni, mešali su se sa već umornim bojama ovog okruga koga zvasmo Crvenim Povetarcem.

Dan je odlazio, tih po zvuku, ali nemiran po posvećenosti, nadahnut, verovatno uzaludno, i ponovo neshvaćen, ozbiljan po prirodi postanka, a opet nesiguran pri sopstvenom preplitanju. Bivao je sve slabiji i slabiji. Ako je dahom vetra i nemirnim igranjem krošnjama mladog drveća hteo da šapne kako je još uvek tu, uspeo je, ali da za samo jedan trenutak odagna joj umorne misli.

U treptaju pomeranja kazaljke na satu predosetila je dolazak sumraka kao neko olakšanje. Dan je skoro potpuno otplovio, bez nekih većih zahteva prema njoj. Bio je to još jedan dan, uspavan, kada su misli lenje i tromo se kotrljaju bez cilja. Još jedan bez nekog oblika. Ne kao onda kada misli teku poput potočića budući te svojom svežinom.

Inače njene trepavice bi bile orošene vlagom suza a disanje punim plućima opisalo bi njeno postojanje. Njen doživljaj sveta bi tada bio neposredan a ona bila prisutna svim svojim čulima.

A da bar nije videla sunce kako pada.

Ovako, bez izraza u očima, bez crte na njenim usnama, i sa umornim mislima gledala je kako je u prozorskom staklu odraz njenog lika bled skoro do nestajanja.

A dani, oni su svi bili prilično isti, nekada toliko slični da se nesvesno zamene, jednolični, ali nesavijetljivo prisutni, kao da opominju da u svakom treptaju ovog dana umiremo stotinama malih smrti. Da li će se sa promenom raspoloženja nešto izmeniti ili će morati da uposli maštu, ponovo, da joj pomogne.

Letimice je bacila pogled po sobi.

Sa desne strane je bio kamin. Potpuno uspavan. Pitanje je da li je ikada u njemu paljena vatra. Zatim, drveni, niski sto na sredini sobe. Prazan. Nekoliko stolica poređanih bez reda. Sve je bilo dosta skromno, ali verovatno sve što joj je i trebalo. I jedno veliko ogledalo u ramu. Na jednom zidu trag, prazno mesto. Tu je nekada visila neka slika, možda goblen. Sigurno je stajala prilično dugo. Boja zida na tom mestu je bila

nešto bleđa i trag vidljiv u obliku većeg pravougaonika.

U misli mi ne dolaze često ozbiljne teme, pomisli, a radije biram da me donošenje odluka zaobiđe. Zato kada mi se desi, kao večeras, da nešto probudi moja razmišljanja, osetim blagu malaksalost prouzrokovanu strahom, koja dođe naglo poput nesvestice.

U zaveri dana i noći, lako je prepustiti se protoku vremena. Ono možda i nije neko naše, pravo vreme, već staza od hiljadu ljudskih slabosti koja nas zavara-va mirisima i obećanjima. Ali je greh ne osetiti, ne zadržati pred ponoćom nad nama zvezdanog svoda. Plašt se nadvio u svojoj punoj jačini i strasti, tako da i najmanja sumnja u to da treba udahnuti punim plućima je jednostavno izdaja sebe, tebe, nas, jer sve je ovo samo sada, jedinstveno i neponovljivo.

Osećaj nelagodnosti me prati još neko vreme a zatim utihne.

Zatim počinje to nemirno, ubrzano disanje. Pluća se nadimaju. Čime utoliti žeđ? Želja postoji, iako prilično nejasna, ali prokleta sigurna u nameri da se ostvari. Treba je samo načeti, pa posle šta bude. Ruke i dalje osećam, vuku me, nemoćnu, ka oblicima u kojima bi valjda trebalo da se ostvarim. Kao i u noćnim senkama, koje mi u krv ulaze, dok postajemo nerazdvojni.

Čemu baciti se u odušak neke izgubljene perspektive kada su svi dodiri sve dalji i dalji, a sve postaje samo jedna slutnja. Mudrost je nastaviti putanju, kamenom.

Sve što smo radili bio je samo teatar, dvorana, u kojoj su nas posmatrale, okom mirnim, nebeske zve-